

N:o 39.

Toinen saarna Kolmantena Pääsiäispäivänä.

Evank. Luuk. 24: 36–47.

1.

Tämän evankeliumin ensimmäisessä osassa kuvataan meille uudelleen lohdullinen esimerkki siitä, kuinka Kristus ilmestyy ja käyttäytyy rakkaita opetuslapsiansa kohtaan; hän on, näet, heti kohta saapuvilla, kun he hänestä puhelevat, ja astuu heidän keskellensä. Sen lisäksi lausuu hän nämä ystävälliset, iloiset sanat: **Rauha olkoon teille**, joista kuitenkin opetuslapset peljästyvät luullen näkevänsä hengen. Hän taasen ei tahdo suvaita sellaista peljästymistä, vaan nuhtelee heitä siitä, että antavat sellaisille ajatuksille sydämessään tilaa antavat. Sitten osoittaa hän heille kätensä ja jalkansa, jotta näkisivät, ettei hän ole mikään kummitus eikä toinen Kristus kuin ennenkään, vaan samaa lihaa ja luontoa kuin hekin, joten heidän ei suinkaan pitänyt peljästymän, vaan paljoa pikemmin saada iloista lohdutusta hänestä ja uskallusta hänen.

Olkoon siis tällainen esiintyminen ja käytös lohdullinen kuva kaikille peljästyneille sydämille erittäinkin sitä kummitusta vastaan, jota sanotaan vääräksi Kristukseksi. Perkeleellä on nimittäin se tapa, että se lähestyy ihmistä sekä julkisesti että salaa, joko väärällä opilla tai salaisilla mieleen johdatuksilla tahtoen näyttää itse Kristukselta. Hän kyllä voi ensimmältä ystävällisesti tervehtien toivottaa ”hyvää huomenta”, mutta sitten hän käy sydämen kimppuun peljästyksellä ja murheella, niin ettei tiedä missä Kristus viipyy.

Hänen halunsa nimittäin on Kristuksen nimellä ja ulkomuodolla pettää meitä ja apinoida Jumalaa kaikissa hänen teoissaan. Nyt on kyllä Jumalan tapana ilmestyessään ensimmältä peljättää niitä, jotka eivät vielä ole peljästyneitä, siitä puhumattakaan, että luonnostaan pelkurit sydämet luontonsa arkuuden tähden aina peljästyvät hänen sanojaan ja töitään. Mutta tällaisia peljästyneitä lohduttaa hän heti uudelleen ja puhuttelee heitä ystävällisesti. Sitä perkelekin apinoi lähestyen myöskin Kristuksen nimellä ja sanoilla mutta sekä väärällä lohdutuksella että väärällä peljästyksellä. Hän nimittäin kääntää asiat nurin, niin että joko peljättää ja hätyyttää niitä, jotka kuitenkin tarvitsevat lohdutusta, ja toisaalta taas lohduttaa ja vahvistaa niitä, joiden tulisi pelätä ja kauhistua Jumalan vihaa.

Varustukseksi tätä vastaan oppikaamme evankeliumistamme tekemään oikea erotus sellaisten oppien ja ajatusten välillä, jotka meistä tuntuvat joko peljättäviltä tai lohdullisilta, mitkä niistä ovat Jumalasta ja mitkä perkeleestä. Tuo valheen henki alkoi, näet, jo heti paratiisissa tuollaisen makian petoksensa puhuessaan Eevalle nuot sievät, ystävälliset makokset sanansa: Jopa nyt jotakin, ei hätää mitään; mitä tarvitsee teidän peljätä ja kauhistua, vaikka syöttekin yhdestä ainoasta puusta? Luuletteko Jumalan teiltä kieltäneen yksistään tämän hedelmän eikä suoneen teidän syödä juuri tästä puusta? Jopa nyt jotakin, hän tietää, että jos siitä syötte, tulette paljoa viisaammiksi ja Jumalan kaltaisiksi. Kyllähän tämä oli hyvä lohdutus ja makean kaunis saarna,

mutta se jätti jälkeensä kamalan löyhkän ja saattoi koko ihmissuvun sellaiseen vahinkoon, jota meidän kaikkein vieläkin täytyy vaikeroida. Tästäpä onkin tullut sananparreksi niiden kesken, jotka tahtovat olla hartaita ja oppia erottamaan henget toisistaan, että perkele aina esiintyy ensin makeilla, lohdullisilla sanoilla ja sitten jättää jälkeensä pelvon ja pahan omantunnon. Aivan päin vastoin tekee hyvä henki.

Ja totisesti on perkeleen harjoittamia kavaluuksia yksi se, että hän käärmeen tavoin salaa matelee sisälle ja aluksi itseänsä kylläkin kaunistelee ja maikailee; mutta ennen kuin huomataankaan, pitää se hännällään ja jättää myrkyn jälkeensä. Sen vuoksi ei saa siihen luottaa, vaikka saarnamies tulla hiipisi-kin Jumalan enkelinä, puhuisi mitä parhaita sanoja ja vielä vannoisikin, ettei muka muuta tarkoita kuin sielujen auttamista sanoen: **rauha olkoon teille**. Tämmöistä kaunista puhetta perkele käyttää ihmisten suun voiteeksi saadaksensa näin tilaisuuden saarnata ja opettaa heidän kauttansa, että sitten saisi tehdä vahinkoa; eikä hän mitään muuta saakaan toimeen, kuin että eksyttää omattunnot ja syöksee ne vihdoin kurjuuteen ja epäilykseen.

Samaa vaikuttaa hän niilläkin ajatuksilla, jotka lykkää sydämeen kiihottaakseen ja vietteläkseen ihmisiä törkeisiin synteihin. Tähän ryhtyy hän aina aluksi sanalla: **rauha**, ensin poistaaksensa meistä Jumalan pelvon, tekee asian vähäpätöiseksi ja sellaisten ajatusten meissä syttyessä saarnata pauhaa: **rauha, ollaan hyvässä turvassa!** Ei tässä hätäpäivää. Mutta paljoa enemmän hän täten menettelee korkeissa synneissä, jotka koskevat uskoa ja Jumalan kunniaa, kun hän ajaa ihmistä epäjumalaisuuteen ja turvaamaan omiin töihinsä ja pyhyyteensä. Silloin hän vasta onkin oikeen pyhä ja hurskas olevinansa, ja johdattaa mieleen kaikkein suloisimpia ajatuksia: No vai-

nenkin, ei ole mitään hätää, ei Jumala sinuun suutu. – Tästä profetatkun Jer. 1: 14 ja Hos 33: 30–33 sanovat: He kyllä sinua kuulevat ja antavat saarnata, mutta he itse aina lohduttavat ja siunaavat itsensä sanoen: eipäs toki, ei ole mitään hätää, ei helvetti ole niin kuuma eikä perkele niin musta, kuin niitä kuvataan.

Sepä se on perkeleen tulo ja kavaluus, että hän saarnaa rauhaakin ja tervehtää ystävällisesti, mutta vasta myöhemmin, kun siinä siten kiinni ollaan eikä enään päästä pois, saadaan nähdä, mitä vahinkoa ja kurjuutta hän on matkaan saattanut. Kokemuskin opettaa, että moni on niin helposti joutunut syntiin, häpeään ja rangaistukseen, ettei itsekään tiedä, sillä häntä on johdatettu tuollaisilla hienoilla makeilla ajatuksilla kuin hiuskarvalla tai oljenkorrella. Katsoppas, sekin on yksi tapa, jolla hän viettelee monta ymmärtämätöntä ja kevytmieleisesti varomatonta henkeä, että he luulettelevat istuvansa Jumalan helmassa ja leikkivänsä hänen kanssaan nukeilla. Sitten käyvät he tällaisista ajatuksista ja makeasta perkeleenmyrkystä niin huumautuneiksi, ylpeiksi, koviksi ja uppiniskaisiksi, etteivät enään tahdo ketään kuulla eikä seurata.

Tämän ovat kuitenkin muutamat Jumalaa pelkääväiset ihmiset älynneet ja toisia varotta- neet, kuinka perkele näin makeasti matelee sydämeen jumalallisen lohdutuksen varjossa, mutta lopuksi jättää löyhkän jälkeensä, josta nähdään hänen siinä liikkuvan. Mutta tätä pidetään vielä pienenä asiana ja aloittelijain opittavana. Kuitenkin pitäisi jokaisen kristityn tietää varoa itseänsä sellaiselta makealta myrkyltä, sillä jos sitä täytyy ensin kokea, saa se paljon vahinkoa aikaan, ennen kuin opitaan sitä varomaan. Eikä ole silläkään vielä kaikkea hänen kavaluuttaan opittu.

Toinen keino on, että hän toisaalta ahdistaa pelvolla, vähäpätöisissäkin asioissa, kuten myöskin ulkonaisesti kummittelemisillaan ja

aaveilemisillaan, kuten hän tähän asti on vainajain nimessä paljon ahdistellut kolinoillaan. Silloin vaivaa ja peljättää hän arkoja, vaukkoja sydämiä ja laputtaa sitten matkaansa jättämättä mitään lohdutusta jälkeensä. Mutta mikä paljoo pahempaa: hän tulee sydämeen, alkaa siellä väitellä, latelee samanlaisia lauseita, joita itse Kristus on puhunut, ja saattaa täten sydämen sellaiseen ahdistukseen, ettei se osaa arvata sitä miksikään muuksi kuin Jumalaksi ja itse Kristukseksi. Kun tämmöiset ajatukset kerran valloillensa pääsevät, mikäs sitten mutt eteen kuin epätoivo, sillä mistä saattaa sydän enään lohdutusta etsiä, kun tuntee, että Jumala itse peljättää ja ampuu nuoliaan sen sijaan että lohduttaisi.

Tästä valittaa Jobi 6: 4 näin: **Mitä pitää minun tekemän, sillä Kaikkivaltiaan nuolet ovat minussa, joitten myrkkyy särpää minun henkeni ja kuluttaa kaiken voiman ja väen?** vaikka kuitenkin Jumala ei sitä tee vaan perkele, jota haluttaa lävistellä nuolillaan täten sydämiä ja rääkätä niitä, kuten teki Paavalillekin, 2 Kor. 12. Mutta sittenkin oli hän Jobin sydämen niin valtaansa anastanut, ettei hän voinut muuten puhua eikä ajatella, kuin että muka Jumala itse oli sen tehnyt.

Nyt on paljoo kavalampi ja vaarallisempi perkeleen kiusaus se, kun hän tulee toivottamatta hyvää huomenta ja rauhaa, vaan sen sijaan peljättää ja tuskauttaa sydämen, kuitenkin jälitellen Jumalan muotoa ja ääntä, jolloin ihminen näin ahdistettuna ja kukistettuna ei saata siitä pystyyn nousta eikä ajatella perkeleen tässä juonittelevan. Koska nimittäin hänen sydämessään on sellainen luulo ja tunto, että Jumala, jota vastaan ei kukaan voi kestää, häntä näin ahdistaa, niin muuttuu hänelle taivas ja maa liian ahtaaksi, kaikki luontokappalet ovat häntä vastaan ja häntä peljättää kaikki, mitä hän näkee ja kuulee.

Tällaista vahingollista, valheellista perkelettä vastustaakseen on Kristus tässä oikein esittänyt ja kuvannut itsensä, minkälainen hän todellisuudessa on. Vaikka, näet, totta onkin, että hän tulee välistä peljättäen, välistä lohduttaen, tulee hän kuitenkin aina ja lopullisesti ainoastaan elämäksi ja lohdutukseksi ja tehdäkseen sydämen iloiseksi. Kuitenkin on ihmissydän niin ymmärtämätön kummassakin kohdassa (siihen perkelekin auttaa sydämeen lykkäämisillään), ettei se tunne eikä ajattele Kristuksen kanssa olevansa tekemisissä, tai tekee hänestä kohta väärän Kristuksen. Samoinhan apostolit tässä pitävät häntä henkenä tai kummituksena, eikä heidän sydämensä suinkaan sitä ajattele, että Kristus siinä olisi, vaikka kyllä näkivät Kristuksen vartalon ja liikkeet. Suurta taitoa ja ymmärrystä siis vaaditaan voidaksemme repiä sydäimestä pois väärä Kristus ja oppiaksemme häntä oikein käsittämään, koska meidän, kuten sanottu, on muistaminen, että perkele esiintyy vääränä Kristuksena, vieläpä pukeutuu hänen muotoonsakin.

Siiis osoittaa nyt tämä evankeliumi, mikä oikea Kristus ja hänen sanansa on. **Ensiksi** nimittäin sanoo hän: **Rauha olkoon teille**, joka on yksi kohta hänen tuomastaan lohdutuksesta. **Toiseksi** nuhtelee hän heitä eikä tahdo karsiä, että sellaisia vääriä, peljästyneitä ajatuksia hänestä pitävät ja sanoo: **Mitä te pelkääte, ja miksi senkaltaiset ajatukset tulevat teidän sydämihinne?** Tätä tekstiä ei käy millään rahalla eikä tavaralla maksaminen, sillä murheellinen sydän saa niistä oppia ja päättää näin: Vaikka perkele esittelisi kaikki Raamatussa olevat lauseet sydäntä peljättääksensä, ja vaikka hän kuinka monta kertaa näin tekisi antamatta sitten mitään lohdutusta, niin on se totisesti perkele, vaikka vielä olisit näkevinäsi Kristuksen ulkomuodon, semmoisena kuin hän riippui ristillä tai istuu isän oikealla kädellä. Saattaapa niinkin olla, että Kristus tulles-

saan aluksi sinua peljättää, mutta tämä ei totisesti ole hänen, vaan oman luontosi vika, kun et häntä oikein tunne. Mutta itse perkele se on, joka sinua pelvolla ahdistaa eikä ennen heitä, kuin saa sinun epätoivon valtaan.

Tee sen vuoksi tarkka ja suuri erotus Kristuksen ja perkeleen peljätyn välillä. Sillä vaikka Kristus aluksi peljättää, tuo hän kuitenkin totisesti mukanaan lohdutuksen eikä tahdo sinua pelon valtaan jättää. Perkele sen sijaan ei voi luopua eikä lakata peljättämästä, vaikka hän kyllä aluksi lohduttaakin ja on kylläkin makonen. Tämä täytyy kristityn tietää ja oppia perkele oikein tuntemaan varsinkin suurissa kiusauksissa tuntiessaan kauhistusta ja tuskaa, jolloin hän ajattelkoon, ettei pelkkä kauhistus voi kauvan kestää, vaan keran lakatakin ja lohdutuksen seurata uudelleen.

Mutta sentään, sanot sinä, on se kuitenkin Kristus ja hänen sanansa, sillä hän saarnaa Jumalan vihaakin synnin tähden, kuten hän Luukk. 13: 5 sanoo: **Ellette paranna teitänne, niin te kaikki niin hukkaan tulette.** Vastaus: Kyllä, sen hän voi kärsiä ja pitää tapahtuman, että sinä peljästyit synnisi tähden, ellet jo ennen ole peljästynyt, niin, hänen täytyy antaa tapahtua sitenkin, että aran luontosi vuoksi peljästyit häntä itseäänkin, kuten nämä apostolit. Mutta ei hänen tarkoituksensa ole, että pelvossasi pysyisit, vaan hän tahtoo sinua heittämään se pois. Vieläpä hän nuhtelee sinua siitä sinua ja sanoo: Sinä teet minulle väärin ajatuksillasi, kun minusta sellaista arvelet. Lyhyesti sanoen, hän ei tahdo, että häntä peljästyit, vaan että peljästyksesi sijaan saisit lohdutuksen ja iloisen luottamuksen.

Jos nyt siis nämä peljättävät ajatukset lähtevät Kristuksen sanoista ja töistä, niin saakoon hän näin panna asian alulle. Mutta osoita sinä ne sinne, minne hän ne itse tähtää, nimittäin suruttomiin, kovettuneisiin ja paatu-

neisiin ihmisiin. Heidän tähtensä täytyy hänen haikeasti valittaa ja heitä uhata helvetin iankaikkisella tulella, sillä nämä ne ovat sellaisia ihmisiä, jotka eivät ollenkaan Jumalaa pelkää. Jos heitä tahdotaan peljättää Jumalan nimellä ja sanalla, niin heristävät he sarvensa pystyyn, rupeavat uhittelemaan ja tulevat näin alasinta ja timanttia kovemmiksi. Mutta kun sinä tunnet itsesi peljästyneeksi, olkoon siihen sitten Jumalan sallimuksesta syynä oikea tai väärä Kristus, niin ajattele ainoastaan sen pian loppuvan ja lakkaavan, sillä jos siinä on oikea Kristus, niin hän ei sinulta sitä tahdo, ellei taas ole, niin paljoa vähemmän pitää sinun niin tehdä.

Huomaa siis ja käytä tämä teksti esimerkiksi tietääksesi, ettei Kristus tahdo pitää omiansa peljästyksessä eikä häntä miellytä, että häntä peljätään. Hänet pitää oppia tuntemaan semmoiseksi, että milloin hän näkee sinun murheellisena ja peljästyneenä, hän silloin ilostuu, lähestyy sinua, jotta sinäkin puolestasi tulisit iloiseksi ja antaisit peljästyneiden ajatustesi haihtua. Opi pitämään hänen sanoinaan ainoastaan näitä: **Mitä te pelkätte, ja miksi senkaltaiset ajatukset tulevat teidän sydämiinne?** Te luulette minua hengeksi ja sellaiseksi, joka ainoastaan tahtoo teitä peljättää, vaikka kuitenkin tulollani tahdon teitä lohduttaa ja ilahuttaa.

Tiedä siis ja ole varovainen, että kun tällaiset ajatukset Kristuksesta juolahtavat mieleesi, ne eivät toden totta ole Kristuksesta vaan perkeleestä lähteneitä; ja vaikka sinä häntä peljästytkin, älä anna siltä pienen äkillisen säikähdyn itseäsi vahingoittaa. Semmoinenhan ihmisluonto on, ettei se koskaan mitään hyvää aavista, varsinkin jos sydän muuten on arka tai murheellinen ja neuvoton. Anna ajatusten olla ajatuksina ja mieleen johtua mitä johtuneekin; mutta ajattele sinä kuulevasi Kristuksen sanaa, joka ei tahdo että hä-

nen nimeänsä kauhistuisit tahi häntä pelkäisit, vaan että hänestä iloitsisit ja ottaisit hänen semmoisena vastaan, joka tahtoo köyhää syntistä ja murheellista sydäntä lohduttaa. Peljätkööt toiset, nuo katumattomat piikivipäät, paavi, hirmuvaltiaat ja kaikki Kristuksen viholliset ja pilkkaajat. Heille kuuluu tuollainen ukkojen isku, joka ruhjoo raudat, kalliot ja vuoret.

Jos siis Kristuksessa on jotain peljättävää, niin on se ja hän tahtoo sen olevan ainoastaan noita paatuneita pölkköjä varten, vaikka he tosin eivät sitä usko, vaan katsovat ylpeästi ylönsä, kunnes heidän hetkensä ja hänen aikansa tulee, jolloin hänen täytyy aivan armotta tallata ne jalkoihinsa. Mutta sellainen ei hän tahdo olla rakkaita opetuslapsiansa eikä uskovaisiansa kohtaan, jotka jo ennestään ovat arkoja ja säikähtyneitä, niin että helposti peljästyvät omaa rakasta Vapahtajaansaakin. Ei ole hänen tarkoituksensa, sanoo P. Matteus 12: 20 profeeta Jes. 42: mukaan, **murentaa ja sammuttaa särjettyä ruokoa ja suitsevaista kynttilän sydäntä**, se on: murtuneita, murheellisia, nöyryytettyjä ja hätääntyneitä omiatuntoja.

Jos nyt jumalattomat, ylpeät, julkeat perkeleen kätyrit eivät kaikkialla käänny hänen peljätyksestään, pitääkö senvuoksi noiden arkojen pelkäävien sydämiänsä siitä joutua kärsimään ja sellaisen peljätyksen päällensä ottamaan, vaikka hän mitä pikemmin tahtoo heitä saattaa pelkäämättömiksi? Taikka ellei mikään pelko ja uhkaus noissa auta, eikä senvuoksi minkään lohdutuksen tässä auttaman? Olihan silloin Kristus tykkänään hukattuna eikä hänen valtakuntansa voisi saada mitään jalansijaa eikä hedelmätä aikaan maailmassa.

Jos siis tunnet itsesi hätääntyneeksi ja peljästyneeksi, niin anna tämän uudelleen lohduttaa itseäsi, että Kristus sinussakin sijaan saisi. Eihän hän sinussa tapaa ylpeätä, katu-

matonta sydäntä, joka ei tahtoisi antautua nöyryytettäväksi. Muussa tapauksessahan sinulla olisi syytä ja tarvetta peljästyä häntä semmoisena, joka on asetettu jumalattomain ja armon ylönkatsojain peljättäväksi tuomariksi. Mutta nyt hän tulee sinulle tarjoomaan ja tuomaan armoa ja rauhaa, kuten sinä pyydät ja rukoilet.

Kavahda tässä itseäsi, sanon minä, ettet tämmöistä ystävällistä tervehdystä ja omaa autuuttasi lykkää luotasi pois, ettet tee tätä rakasta vapahtajaa saatanaksi, ettet Kristuksen sijasta kuuntele perkelettä, joka on valhettelija ja murhaaja ja jonka haluna on vaivata heikkoja ja murheellisia sydämiä. Eikä hän tapansa mukaan tästä lakkaakaan. Ellei hän kylliksi voi yhdellä lauseella peljättää, tulee hän tuoden mukanaan kymmenen ja sata sortaa siksi, kunnes vajottaa ja upottaa sydämen tykkänään murheeseen.

Tätä vastaan voit sinä kristittynä varmuudella päättää, etteivät sellaiset ajatukset ole eivätkä voi olla Kristuksesta. Vaikkapa vielä mahdollisesti Kristus itsekin voisi se olla, niin on sinulla ainakin tässä hänen sanansa ja totinen todistuksensa, jota sinun tulee enemmän uskoa kuin kaikkia ilmestyksiä. Eikä sinun senvuoksi pidä pyytää saadaksesi mitään salaista ilmoitusta Kristukselta tai yhdeltäkään taivaan enkeliltä, sillä sellaiset voivat harhaan johtaa ja pettää eivätkä mitään muuta ole kuin mykkiä kuvia. Mutta tässä on sinulla hänen elävä äänensä, jolla hän julkisesti puhuttelee kaikkia opetuslapsia ja nuhtelee heitä tuomoisista ajatuksista, jotta me tietäisimme, ettei ne häntä ensinkään miellytä.

Sitä paitsi osoittaa hän aivan samaa ulkonaisilla merkeillä ja teoillakin. Hän ei tyydy paljaisiin sanoihin, joilla nuhtelee heidän ajatuksiaan, vaan **osoittaa vielä heille kätensä ja jalkansa**, että he näkisivät ja tuntisivat hänet entiseksi. Tällä hän ikäänkuin sanoo: Mitä vielä epäilette minusta ja miksi tahdotte aja-

tuksillanne tehdä minusta kummituksen? Ettehan ole vielä koskaan saaneet käsin tunnustella mitään perkelettä tai henkeä ettekä nähneet niissä lihaa ja verta kuten minusssa, vaikka ne joskus pukeutuvat sellaiseen muotoon ja pettävät ihmisten aistimia.

Siis antaa hän heille sanansa vakuudeksi vielä vahvan ja varman merkinkin ja itse teossa lohduttaa heitä, etteivät millään muotoa häntä pelkäisi; hän muistuttaa, mitä on tehnyt heidän tähtensä. Onhan nimittäin suloinen, lohdullinen ja ilahuttava kuva katsella tämän rakkaan Vapahtajan käsiä ja jalkoja, jotka minun tähteni on lävistetty, joten minunkin syntini on ristin puuhun naulittu. Tämmöistä osoittaa hän meille tunnusmerkkisi ja todistukseksi, että hän meidän tähtemme on kärsinyt ristiinnaulittu ja kuollut, sekä ettei hän tahdo minuun suuttua eikä minua helvetiin syöstä.

Onhan se nimenomaan hänen käsiensä ja jalkojensa katselemista, jos minä sanan ja uskon kautta sen tiedän, että mitä hän tehnyt on, se on tapahtunut minun hyväkseni, autuudekseni ja lohdutukseksi. Tästä en minä näe mitään pyöveliä, kuolemaa ja helvettiä, vaan pelkkää lemmellistä, suloista armoa kaikkia murheellisia onnettomia kohtaan. Enhän minä tämmöistä voi peljestyä enkä kauhistua, vaikka kohtakin sellainen teko on aivan liian ylevä, jotta sydän voisi sen kylliksi käsittää ja ymmärtää. Sen vuoksi tahtoo hän sekä sanoilla että töillä vapauttaa meidät pelosta, vaikka aluksi olimmekin häntä kauhistuneetkin.

Samoin näyttää perkelekin lopulta kätensä ja jalkansa, vaikka aluksi lohduttaa. Nämä ovat Jumalan vihan ja ijankaikkisen kuoleman kamalan kauheat kynnet, joiden perässä seuraa pelkkä kauhistus, murha ja surma. Ne ovat hänen töitensä olleet jo alkuhamasta; ja hän osaa sydämen katseltavaksi asetella kaikenlaisia hirmuisia kuvia, esimerkkejä ja ta-

pauksia kaikenlaisista kauheista synneistä, murhista ja rangaistuksista, joita milloinkaan on tapahtunut ja kuinka monia ja suuria ihmisiä hän on vietellyt, sokaissut ja kadotukseen sysännyt.

Missä nyt Kristus näin oikein tulee tunnetuksi, siellä syntyy oikea riemu, jommoisesta evankelistasta sanoo: **Opetuslapset ihmettelivät ilon tähden eivätkä kohta vielä voineet uskoa.** Nämäkin ovat merkillisiä sanoja ja ihmeellistä puhetta. Ensin olivat uskon esteenä pelko ja hämmästyneet ajatukset, sitten on esteenä ilo, joka on äskeistä pelkoa paljon suurempi; ja nyt ovat opetuslapset niin peräti riemun vallassa, kun Herra oli heitä nuhdellut ja osoittanut heille kätensä ja jalkansa, etteivät vielääkään voi uskoa.

Sikin on yksi kristittyjen kiusauksista, josta jo ennenkin on puhuttu, että armo on heistä liian suuri ja ylevä, kun vertaamme omaa arvottomuuttamme ja kelvottomuuttamme Kristukseen; ja lohdutuskin on niin aivan ääretön, että sydämemme on varsin liian ahdas sitä käsittämään. Kuka nimittäin voisi sydämessään käsittää, että itse Kristus tarjoutuu minulle vaivaiselle syntiselle ihmiselle sellaiseksi ystävälliseksi Vapahtajaksi, joka kerrassaan lahjoittaa minun omakseni kaikki, mitä hän on tehnyt. Täytyyhän toki sydämen paikalla peljestyä itseänsä ja ajatella: Tokkohan sinä arvellet sen olevan totta, että se majesteetti, joka loi taivaan ja maan, panisi niin ylevästi sydämelleen minun kurjuuteni ja katsahtaisi minuun niin armollisesti, joka olen niin suuresti ja monella tavalla tehnyt syntiä häntä vastaan, tuhansin kerroin ansainnut ja koonnut päälleni häneltä vihan, kuoleman ja helvetin? Kuinka voi ihmissydän tai mikään luontokappalekaan käsittää sellaista armoa ja aarretta?

Sanalla sanoen: usko tulee kiusatuksi ihmissydämessä kummaltakin puolelta ja kumpakanakin aikana sekä pelvossa tai murheessa

sekä ilossa, joko on liiallinen puutos tai yltäkylläisyys ja joko lohdutusta on liian vähän tai paljo. Ennen kun he mielellään olisivat omistaneet jotain suurta, olivat kaikki Jumalan hyvydet liian pieniä ja vähäpätöisiä, niin etteivät voineet sydäntä lohduttaa, kun Kristus oli vielä heiltä salattuna. Mutta kun hän nyt tulee ja näyttäytyy, tuntuu se heidän sydämessään niin suurelta ihmeeltä, etteivät voi uskoa hänen nousseen ylös kuolleista ja elävän heidän keskellään.

Lopuksi osoittautuu hän vielä ystävällisemmäksi, istuu heidän viereensä pöytään, syö heidän kanssaan paistettua kalaa ja hunajaleipää ja pitää heille kauniin saarnan vahvistaakseen heitä uskossa, etteivät enään pelkäisi eivätkä epäilisi, vaan että he nyt tulisivat vahvoiksi uskossa ja poistaisivat kaiken murheen mielestään.

Oppikaamme siis tästä nyt tuntemaan Herran Kristuksen mieliala ja oikea menettelytapaa; minne hän tulee ja ilmestyy heittääkseen jäähyväiset, sinne jättää hän lopuksi pelkän lohdutuksen ja riemun, sillä hänen täytyy kuitenkin lopulta tulla lohdutusta tuoden, tai sitten hän totisesti ei ole Kristus.

Mutta jos aina pysyy tuska ja pelko sydämessä, niin voit sinä erehtymättä päättää, ettei se ole Kristus, vaikka sydämesi sen siksi kuvittelisikin, vaan katala perkele. Älä siis ollenkaan välitä tällaisista ajatuksista, vaan pysy lujasti sanassa kiinni, kun hän sanoo sinulle: **Katsokaat minun käsiäni ja jalkojani** j. n. e. Silloin käypi sydämesi jälleen iloiseksi ja seurauksena on senkaltainen hedelmä, että rupeat Raamattua oikein ymmärtämään, jolloin hänen sanansa maistuvat sinulle sydämellisen hyviltä ja muuttuvat pelkäksi hunajaksi ja lohdutukseksi.

2.

Tämän evankeliumin toinen osa ja pääkohta on, että Kristus selitettyään heille Raamatut ja avattuaan heidän ymmärryksensä, tekee päätöksen ja sanoo: **Niin on kirjoitettu, ja niin tuli Kristuksen kärsiä ja nousta kuolleista kolmantena päivänä, ja saarnataman hänen nimeensä parannusta ja syntein anteeksi antamusta kaikissa kansoissa.**

Tässä näet, kuinka Herra uudestaan osoittaa ja ohjaa omansa Raamattuun ja tahtoo sillä vahvistaa ja vakuuttaa heidän uskoansa. Vaikka nimittäin hän tällä kertaa näkyväisesti heille ilmestyy ja osoittautuu, tahtoo hän kuitenkin heidät tästä lähtien kiinnittää sanaan, kun eivät häntä enään tule näkemään, jotta he Raamatun todistuksella vahvistaisivat sekä omaa että toisten ihmisten uskoa. Sillä ylösnousemisen voimaa ja lohdutusta ei voida käsittää eikä omistaa muuten kuin sanaan uskomalla. – Olemmehan kuulleet, että vaikka opetuslapset hänen näkevät, eivät he kuitenkaan tunne häntä, vaan paljoa pikemmin peljästyvät häntä, kunnes hän heitä puhuttelee ja avaa heidän ymmärryksensä Raamatulla.

Toiseksi tahtoo hän opettaa heille näillä Raamatun todistuksilla, mitenkä hänen valtakunnallensa maan päällä oli käyvä ja minkälainen se oli oleva, nimittäin ettei se tule olemaan mikään uusi hallitus tai herraus, jolla maallisten ja ajallisten asioiden kanssa olisi tekemistä, vaan että se on hengellinen, jumalallinen valta, jolla hän näkymättömästi tahtoo yksistään sanan ja saarnaviran kautta hallita ihmissydämissä ja heissä vaikuttaa, niin että he tulevat synnistä, Jumalan vihasta ja ijan-kaikkisesta kuolemasta armoon ja taivaan ijankaikkiseen elämään, jota varten hän kärsinyt onkin ja jälleen kuolleista noussut ylös.

Tätä kaikkea opettaa ja selittää hän näissä lyhyissä sanoissa käsittäen niihin koko evankeliumin pääsisällyksen ja kristillisen opin

pääkohdan, joita seurakunnassa aina tulee opettaa ja mieleen teroittaa. Tämä on **oppi parannuksesta ja syntein anteeksi saamisesta**, ja siitä meidän nyt täytyy hiukkasen puhella.

Parannuksesta ei koko paavikunnassa ole tähän asti tiedetty mitään muuta opettaa, kuin että siihen kuuluu kolme asiaa, joilla on nimityksenä **katumus, rippi ja hyvitys eli täyden tekeminen**, mutta kuitenkin he eivät yhdellekään ihmiselle ole voineet antaa niistä oikeita tietoja. Sanan **satiosfactio (hyvitys, sovitus, täyden tekeminen)** olemme mekin heille mieliksi hyväksyneet siinä toivossa, että suopeudella olisimme voineet taivuttaa heitä oikeaan oppiin. Tällä ei saa kuitenkaan käsittää omien tekojemme kautta toimitettua täyden tekemistä eli sovituksista, koska totisesti me emme mihinkään sellaiseen kykene vaan Kristus, joka on verellään ja kuolemallaan meidän syntimme maksanut ja Jumalan sovitant.

Mutta koska tähän asti olemme niin usein saaneet kokea ja vieläkin silmillämme näemme, ettei millään suopeudella heissä mitään aikaan saada ja että he päivä päivältä yhä kii-vaammin jatkavat oikean opin vastustamista, niin me tahdomme ja meidän täytyykin heistä kerrassaan irtautua ja erota ja olla tästälähin kokonaan välittämättä heidän keksimistään sanoista, jotka heidän kouluistaan ovat kotoisin ja joilla he ainoastaan koettavat vahvistaa vanhoja erehdyksiään ja valheitaan.

Sen vuoksi olkoon sana hyvitys meidän kirkossamme ja jumaluustieteessämme tästä puoleen mitätön ja kuollut, ja suositettakoon se tuomarinviralle ja lainopillisille kouluille, joille se kuuluukin. Näiden tulee sitä käyttää ja kansaa opettaa, kuinka sen tulee hyvittää ja maksaa, mitä on varastanut, ryöstänyt tai väärillä omistanut.

Sana katumus, **contritio**, on kyllä Raamasta otettu, jossa sillä on nimityksenä **cor contritum, särjetty, murheellinen ja ahdistettu sydän**, Ps. 51: 19, mutta sitäkään eivät munkit oikein ymmärtäneet eivätkä opettaneet. Katumukseksi ovat he nimittäneet omain ajatusten ja vapaan tahdon pakottamaa työtä, että ihminen istuu jossain loukossa pää kallellaan ja ryhtyy katkerin ajatuksin tutkistelemaan ennen tehtyjä syntejään. Siitä ei kuitenkaan ole seurannut mitään totista synnin inhoa eikä vihaa, vaan enemmän ovat he tällaisilla ajatuksilla kutkuttaneet itseään ja vahvistaneet synnillistä himoaan. Vaikka he pitkältikin siitä puhuivat, eivät he kuitenkaan ole voineet saada ratkaistuksi, kuinka suuri katumuksen täytyy olla, riittääkseen syntien hyvitykseksi. Sitten täytyy heidän lohduttaa ja auttaa itseään sellaisella asianparsimisella, että kellä ei voi olla oikein täyttä katumusta, hänellä pitää ainakin olla, kuten he sanovat, puolikatumus ja hänen täytyy edes vähän olla synneistä pahoillaan.

Sitten vielä ovat he tehneet ripistä itselleen määrättömän piinan ja tuskan, kun opettivat, että jokainen olkoon velvollinen vähintään kerran vuodessa luettelemaan kaikki syntinsä ynnä niihin kuuluvat asianhaarat, sekä vielä joka kerta, kun unohtuneet synnit sattuiivat sittemmin mieleen juolahtamaan. Kuitenkaan eivät ole antaneet omilletunnoille mitään oikeata opetusta eikä lohdutusta synninpäästästä. Ohjasivat siten ihmisiä omiin töihin, niin että heille muka annettaisiin synnit anteeksi, jos he vaan riittävästi ja hyvin katuiivat, ripissä syntinsä vilpittömästi tunnustivat, joka kuitenkin heidän oppinsa mukaan oli mahdotonta, sekä niistä suorittivat täyden hyvityksen. Tässä ei ollut ainoatakaan sanaa Kristuksesta eikä uskosta, joten ymmärtämättömien, kiusattujen sielujen, jotka halusta olisivat pyrkineet erilleen synnistä ja etsivät lohdutusta, täytyi tuol-

laisella epävarmalla pohjalla häilyä ja heilua ijankaikkisessa epäilyksessä.

Ja mikä tässä pahinta oli, he eivät oikein opettaneet, **mikä syntiä olisi;** eivät he siitä mitään enempää tietäneet, kuin mitä lakimiehet synniksi sanovat ja mikä kuuluu tuomarille ja maallisen rangaistuksen alaan. Perisynnistä ja sydämen sisällisestä saastaisuudesta eivät he tietäneet mitään sanoa. Vieläpä väittävätkin, että ihmisluonto ja vapaan tahdon voima on muka niin täydellinen, että ihminen voi omin voiminsa täyttää Jumalan lain, ansaita näin Jumalan armon ja olla niin synnitön, ettei mitään katumusta tarvita. Mutta jotta heillä sentään olisi jotain ripitettävää, täytyi heidän sommitella synniksi, mikä ei mitään syntiä ollutkaan, samoin kuin he toisaalta hyviäkin töitä keksivät. Sitä he kuitenkin pitivät sitten kaikkein suurimpana ja raskauttavimpana rikoksena, kuten esimerkiksi jos maallikko oli koskettanut vihittyyn kalkkiin tai pappi parka hiukan änkyttänyt messua lukiessaan, ynnä muuta sellaista hassutusta.

Näitä tyhjämpäiväisiä paavikunnanunelmaoppeja katumuksesta ei siltä kuitenkaan tule unohtaa, ensiksi sentähden, jotta voitaisiin todistaa heidän erehdyksensä ja sokeutensa oikeassa karvassaan, koska he kaikki tavoin koristelevat ja kaunistelevat itseään, aivan kuin eivät mitään väärää olisi opettaneet. Toiseksi sentähden, että kun vertaamme molempia toisiinsa, erotus oikean kristillisen opin ja tämän välillä sitä paremmin ymmärrettäisiin. Sentähden tahdomme siitä puhua Raamatun mukaan siitä, mikä oikea kristillinen katumus ja syntein anteeksi saaminen on, joita Kristus tässä käskää saarnaamaan omaan nimeensä.

Ensiksi ei Raamatussa sanota oikeaksi katumukseksi meidän omia ja itsetehtyjä ajatuksia, joita munkit sanovat kokonaiseksi ja puolinaiseksi katumukseksi. Vaan se on katu-

mista, kun omatuntosi todellakin alkaa sinua purra ja vaivata ja kun sydämesi totisesti peljästyy Jumalan vihaa ja tuomiota ei ainoastaan julkisten törkeitten synteisi tähden vaan myöskin niiden varsin lujien siteitten tähden, joilla näet ja tunnet olevasi kiedottu ja joita ovat pelkkä epäusko, Jumalan ylönkatsominen ja tottelemattomuus häntä kohtaan, ja kuten Paavali Room. 8: 7 sanoo, viha Jumalaa vastaan lihassasi ja veressäsi, joka ilmaisee itsensä kaikkinaisessa pahassa himossa ja halussa. Näin olet sinä päällesi vetänyt ja ansainnut Jumalan vihan, niin että hänen pitäisi ijankaikkisesti heittää sinut silmänsä edestä helvetin tullessa palamaan.

Tämä katumus ei siis ole osittainen kohdistuen muutamiin töihin, joita sinä julkisesti olet tehnyt vastoin kymmeniä käskyjä, joihin yksin noiden ulkokullattujen ja munkkien katumusten unelmat ja harhaluulot pysähtyvät, jotka sepustelevat erotuksia töitten välillä ja kuitenkin aina huomaavat jotain hyvää itsessään. Oikea katumus sen sijaan tarkoittaa koko persoonaa, sen koko elämää ja olemusta, jopa koko luontoakin, ja osoittaa sinulle olevasi Jumalan vihan alla ja helvettiin tuomittu. Muutoin kuuluu sana katumuskin vielä liian lakitieteelliseltä, aivan kuin puhuttaisiin maallisisissa asioissa synnistä ja katumuksesta jonakin työnä, jonka tehtyään joku voisi tulla toiselle päälle ja toivoa tehtyä tekemättömäksi.

Tämmöinen katumus ja vakaa pelko ei johdu ihmisen omasta ponnistuksesta eikä ajatusvoimasta, niinkuin siitä munkit uneksivat, vaan Jumalan sanan täytyy se ihmisessä vaikuttaa, kun sana näyttää Jumalan vihan ja niin sydämeen sattuu, että se alkaa vapista ja häitäntyä eikä tiedä, mikä tässä lopuksi tulee. Eihän ihmisjärki voi itsestään sellaista nähdä eikä ymmärtää, että kaikki, mikä on ihmisen voimassa ja väessä, on Jumalan vihan

alaista ja hänen tuomioistuimensa edessä helvettiin kirottua.

Sentähden pitää nyt sellaista saarnattaman ja julistettaman, kuten Kristus sanoo tässä, niin että ihmiset ohjattaisiin ja saatettaisiin oikeaan katumukseen, jotenka he tuntien syntinsä ja Jumalan vihan ensin antaisivat sanan ajaa heidät Jumalan vihan ja kirouksen alle, sekä taasen toisella saarnalla syntein anteeksi saamisesta hoivattaisiin oikeaan lohdutukseen, Jumalan armon ja hänen autuutensa osallisuuteen. Muutoin ei ihminen koskaan tulisi tuntemaan kurjuuttaan ja viheliäisyytään eikä huokailisi armoa. Paljoa vähemmin voisi hän oppia, kuinka hän Jumalan vihasta ja kirouksesta pääsisi armoon ja syntein anteeksi saamiseen.

Tämmöistä **parannuksen saarnaa**, sanoo Kristus, **saarnattakoon kaikissa kansoissa**. Tässä hairasee hän sangen laajalti ympärilleen ja kokoaa yhteen kaikki, mitä maailmassa on, olkoot ne juutalaisia, pakanoita tai keitä tahansa, yhtäkään ihmistä erottamatta, sekä laskee muitta mutkitta Jumalan vihan alle kaikki tyyni, minkä ulkona Kristuksesta tapaa, sanoen: Te olette kaikki tyyni tuomitut tekoinenne ja menoinenne, olette sitten mitä tahansa, kuinka monilukuisia, suuria, korkeita ja pyhiä tahansa.

Vieläpä hän peljättää ja kiroo etupäässä niitä, jotka omassa pyhydessään vaeltavat eivätkä luule syntisiä olevansakaan eikä parannusta tarvitsevansa, jommoisista oli juutalaisten kesken kaikkein pyhimät fariseukset, joista P. Paavalikin ennen kääntymystään yksi oli. He elivät ja vaelsivat yksivakaisesti lain jälkeen, samoin kuin pakanain kesken muutamat hienosti sivistyneet, viisaat ja kunnialliset ihmiset, ja niinkuin meidänkin seasamme oikeat hurskaat munkit, karteussit tai erakot, jotka tarmonsaa takaa siihen pyrkivät, että olisivat hurskaita Jumalan edessä ja niin

eläisivät, etteivät olisi tulleet vikapäiksi mihinkään kuolemansyntiin. Sen lisäksi kurittavat he vallan hirmuisesti ruumistaan paastoilla, valvomisilla, kovilla vuoteilla, muutamat vereen asti itseänsä ruoskimallakin y. m., niin että jokainen ja he itsekkin luulivat, etteivät he näin tehden ja eläen tarvitse mitään katumusta eikä parannusta. Vieläpä tahtoivat he tällä kuin mukamas parhaimmilla ja ansiokkaimmilla töillä maksaa ennen tehdyt syntinsä ja tuollaisella muka pyhällä elämällä ansaita Jumalalta taivaan ja suorittaa siitä kalliinkin hinnan.

Juuri näitä vastaan pitää tämän parannuksen saarnan kaikkein väkevimmän rynnistää, ja niinkuin salaman iskulla kukistettakoon maan tasalle ja sysättäköön helvetin ja kirouksen kitaan kaikki, jotka ovat suruttomia ja röyhkeitä eivätkä tunne omaa kurjuuttaan ja Jumalan vihaa. Tämmöisellä saarnalla alkoi Johannes Kastajakin, joka valmisti tietä Kristukselle. Tämmöisillä ukonvasamilla hän uljaasti ja rohkeasti kävi koko Juudan kansan kimppuun ja ennen kaikkea hätyytti ankarimmin fariseuksia ja saduseuksia sanoen: **Te kyykärmetten sikiät, kuka teitä neuvoi pakenemaan tulevaista vihaa**, Matt. 3: 7.

näille on parannus kaikkein tarpeellisin, sillä he ansaitsevat Jumalalta suuremmankin vihan kuin muut julkiset syntiset, joita sentään omatunto soimaa. Silmittömässä sokeudessaan eivät he luule itsessään mitään syntiä olevan, vaikka he kuitenkin Jumalan edessä ovat täynnä saastaisuutta ja kauhistusta; heidän juuri oikeastaan rikkovatkin Jumalan lakia vastaan, kun Jumalaa pelkäämättä ylönkatsovat hänen vihansa, kerskaavat töistään, ovat pyhytensä puolesta kopeita ja ylpeitä ja harjoittavat epäjumalan palvelusta itsevalitsemillaan Jumalanpalveluksilla, siitä puhumattakaan, että heidän sydämensä on täynnä saastaisuutta ja sisällistä tottelemattomuutta Jumalan käs-

kyä vastaan, vaikka kyllä ulkonaisesti pidätävät itsensä pahoista töistä. Olemmehan mekin tähän asti tahtoessamme olla hurskaimpia kauhealla messujen jumaloimisella, pyhain palvelemisella ja omalla munkkipyhyhdellä, joilla luulimme taivaan ansaitsevamme vastoin Kristuksen kuolemaa ja ylösnousemista, hirmuisesti vihoittaneet Jumalan ja surkeasti vietelleet sekä itseämme että muita.

Sentähden jatkaakin Johannes parannussaarnaansa ja sanoo tämmöisille: **Tehkäätsiis parannuksen soveliata hedelmiä**, se on: ottakaa varteen se neuvo, ettette ensiksi tule suruttomiksi ja ylpeiksi, vaan tunnette syntinne ja Jumalan vihan, joka päällänne lepää, nöyryytte hänen edessään ja pyydätte armoa. Jollei, niin on jo tuomio teistä langetettu, niin, **kirves on pantu puun juurelle** hakkaamaan se poikki runkoineen ja juurineen, koska se ei mitään hyvää hedelmää kannan eikä muuksi kelpaa kuin tuleen heitettäväksi ja tuhkaksi poltettavaksi, vaikka sillä onkin suuria, paksuja ja kauniita lehtiä, sillä kerskaattehan te olevanne Aabrahamin lapsia y. m.

näin saarnasivat sittemmin apostolitkin, kun esimerkiksi P. Pietari Helluntaina ja senkin jälkeen todisti juutalaisille, minkälaisia hurskaita lapsia he olivat ja minkä ansion he Jumalan puolelta olivat itsellensä hankkineet kieltämällä hänen rakkaan poikansa, ripustamalla hänen ristipuuhun ja tappamalla hänet. Ja P. Paavali Ap. Tek. 17: 30, 31 sanoo Jumalan käskeneen **kaikille ihmisille joka paikassa, että he parannuksen tekisit. Sillä hän on sen päivän säätänyt, jona hän on maan piirin tuomitseva vanhurskaudessa.** Se on: hän tahtoo, että joka ainoa ihminen maan päällä itsensä tuntisi, pelkäisi Jumalan vihaa ja tietäisi, että hän on tuomitseva ja ki-roova heidät, elleivät parannusta tee ja tätä saarnaa kuule.

Samoin Kristuskin Joh. 16: 8 sanoo: **Pyhä Henki nuhtelee** (tämmöisellä parannuksen saarnalla) **maailmaa synnin tähden.** Sillä, kuten edellä on sanottu, järki ei voi opettaa tällaista parannusta, paljoa vähemmin saada sitä aikaan omin voimin, vaan sitä pitää saarnattaman, kuten Kristus tässä sanoo, järjen ymmärryksen ja viisauden yläpuolella olevana ilmoituksena. P. Paavalikin Room. 1: 18 kutsuu sitä taivaalliseksi ilmoitukseksi sanoessaan: **Jumalan viha ilmestyy taivaasta** j. n. e. Ei nimittäin mikään järki eikä lainoppinut ole sitä sanova että minä olisin syntinen ja Jumalan vihan ja kirouksen alainen, kunhan vaan en varasta, ryöstä, tee huorin j. n. e., vaan että minä olen hurskas kunniallinen mies, jota kukaan ei kykene nuhtelemaan ja soimaamaan, vieläpä pyhä munkkikin. Kuka silloin ottaisi uskoakseen, että minä tällaisella siivolla kunniallisella elämällä, vaikka olisinkin ilman uskoa, ansaitsisin ainoastaan Jumalan vihaa, ja tällaisella kauniilla jumalanpalveluksella ja ankaralla elämäntavalla, johon ilman Jumalan sanaa omasta valinnasta olen ryhtynyt, harjoittaisin pelkkää hirmuista epäjumalan palvelemista, jolla tuomitsen itseni syvemmälle helvettiin kuin muilla julkisilla synneillä?

Eihän siis ole kummakaan, että maailma kuullessaan tällaista parannussaarnaa, jolla sitä nuhdellaan, ainoastaan vähäksi osaksi ottaa sen vastaan, ja että suurin joukko, etenkin viisaat ja pyhät, katsovat sen ylön, nousevat sitä vastaan ja sanovat: No mutta, kuinka tuossa voi perää olla? Pitäisikö minun antaa ihmisten, jotka tulevat outoa uutta oppia levittäen, haukkua itseäni syntiseksi ja kirotuksi ihmiseksi? Mitä sitten olen tehnyt? Minähän olen kaikella tarmollani pysynyt synnistäni erilläni ja ahkeroinnut hyvän tekemistä. Eikös tätä siten ollenkaan lukuun otetakkaan? Olisiko koko maailma ennen meitä ollut eksyksissä ja

kadotuksen teillä kaikkineen, mitä ovat tehneet elämässään? Kuinka on mahdollista, että Jumala saattaa koko maailman näin yhteen joukkoon sulkea ja sanoa: **Ne ovat kaikki kadotetut ja kirotut?** Ei ikinä, tätä on perkele käskenyt sinun saarnaamaan. Tällä tavalla suojelevat ja tukevat he itseään katumattomuudessaan ja kartuttavat ainoastaan enemmän Jumalan vihaa päänsä päälle pilkkaamalla ja vainoomalla hänen sanaansa.

Mutta tämä tuomio ja saarna kulkee kulkuaan ja tunkeutuu yhtä kaikki aina edemmäksi, kuten Kristus tässä käskee, että sitä pitää saarnattaman kaikissa kansoissa ja jokaista käskettämän parannusta tekemään, kenen tämä saarna tapaa; ja sanottaman, ettei kukaan voi Jumalan vihaa välttää eikä autuaaksi tulla, joka ei tätä saarnaa ota vastaan. Sitähän varten on hän noussut ylös perustamaan valtakuntaa, että kaikki ne sellaista saarnaisivat, ottaisivat vastaan ja uskoisivat, jotka aikovat ja tahtovat tulla autuaiksi, vaikka siitä maailma, perkele tai helvetti vihaan syytyisikin.

Katsos, tässä on tämän saarnan ensimmäinen kohta, **oikeasta parannuksesta**, joka ei rankaise ainoastaan tuota roistojoukkoa, jota myöskin maailma ja lakimiehet sanovat syntiseksi, vaikka tietysti heitäkin on vakavasti nuhdeltava, vaan joka hätyyttää ja kiroottaa niitä, jotka maailman silmissä ovat hurskaimpia ja pyhimpiä, vaikkeivät tunnekaan syntejensä ja Kristusta, eikä tee katumuksesta mitään omaa työtämme, omain ajatustemme aikaan saamaa, joka ainoastaan paloitellen tarkastelee muutamia töitä ja jossa ihmisen täytyy kauvan miettiä ja tuumailla, kuinka, milloin, missä ja monastiko hän on syntiä tehnyt. Tosin on totta, että katumus voi alkaa yhdestäkin synnistä, sillä saihan David nuhteet huoruudesta ja murhasta. Vaan se ottaa koko ihmisen elämän kouriinsa ja viskaa si-

nun kerrallaan kuin ukkosen iskulla alas taivaasta ihan tykkänään Jumalan vihan alle ja sanoo sinun olevan helvetin lapsen, jolla se peljättää sydämesi, niin että maailma tulee sinulle liian ahtaaksi.

Tehtäköön siis sellainen erotus, että jätetään parannus, joka vielä on omaa työtämme, omaa katumustamme, rippiämme ja sovitustamme, lakimiesten tai lastenkoulujen huostaan, jossa sitä käytettäköön kuritukseksi ja ruumiilliseksi harjoitukseksi. Mutta olkoon se tarkoin erotettu oikeasta hengellisestä katumuksesta, jonka Jumalan sana vaikuttaa, missä ja kulloin se sydämeen sattuu, niin että sen täytyy vapista ja väristä Jumalan ankaraa ja hirmuista vihaa, eikä ahdistuksessaan tiedä minne pitää turvautuman.

Tämmöisestä katumuksesta ja parannuksesta esittää Raamattu monta esimerkkiä. Niinpä itse Kristus, Ap. Tek. 9: 4 taivaasta saarnaa parannusta P. Paavalille kääntymyksiä sanoen: **Saul, Saul, miksis vainoot minua?** j. n. e. Ja kohta seuraa vaikutus ja voima, että Paavali äkisti kaatuu maahan, vapisee ja sanoo v. 6: **Herra, mitä tahdot minua tekemään?** Tämä on oikea katumus, joka ei ole omain ajatusten aikaan saama. Paavalihan vaeltava vahvassa luulossa ja luottamuksessa omaan lain mukaiseen pyhyyteensä, ei tiedä mistään synnistä, jolla olisi Jumalan vihan ansainnut. Mutta Kristus osoittaa hänelle yhtäkkiä, mikä hän on, nimittäin murhaaja ja hänen kirkkonsa vainooja. Sitä ei hän ennen ollut havainnut, vaan oli pitänyt itseään oivallisena kunnan miehenä ja jumalallisen kiivauden välikappaleena. Nyt joutuu hän siitä sellaiseen kauhistukseen, joka osoittaa hänelle, kuinka hän kaikesta vanhurskaudestaan huolimatta, joka hänellä lain jälkeen oli, on Jumalan kirootus, ja täytyy ilostua kuullessaan Kristukselta sen armosanan, että hänkin on saapa armon ja syntein anteeksi antamuksen. Samoin

Ap. Tek. 2 l. astuu Pietari Helluntaina ja sittemminkin hätyyttämään koko Juudaan kansaa semmoisella ukkosjyrällä, että he kaikki ovat luvatus Kristuksensa, Jumalan pojan pettäjiä ja murhaajia, ja teksti sanoo v. 37: **Kuin he nämät kuulit, kävi se läpi heidän sydämensä ja sanoit Pietarille ja muille apostoleille: Te miehet, rakkaat veljet, mitä meidän pitää tekemän?**

Katso, tämä se on oikea parannus, joka äkkiarvaamatta käy sydämen kimppuun ja sen niin tuskauttaa ja hätyyttää, että se tuntee olevansa Jumalan vihan ja kirouksen alainen ja nyt alkaa havaita ne oikeat vahvat siteet, joista se ei ennen mitään tiennyt. Tällöin sen täytyy sanoa: Ah, mitä minun nyt on tekeminen? Tässä ei ole muuta mitään kuin pelkkää syntiä ja vihaa, josta en valitettavasti ennen ole tiennyt mitään. P. Paavalikin Room. 7: 9, 10 puhuu sanan voimasta, joka ilmaisee Jumalan vihan: **Minä elin muinen ilman laitta**, se on: röyhkeänä ja surutonna tietämättä mitään synnistä ja Jumalan vihasta, mutta **lain tultua** ja sydämeeni koskettua, silloin **synti virkosi**, niin että vasta sitten aloin tuntea Jumalan vihaa ja sen vuoksi **kuolin**, se on jouduin pelkoon, tuskaan, ja ahdistukseen. Sitä en jaksanut kantaa, vaan minun olisi täytynyt hukkuu ja olla ijankaikkisen kuoleman lapsi, ellen apua olisi saanut.

Tämän jälkeen seuratkoon nyt toinen kohta, josta Kristus tässä käskää saarnata, nimittäin **syntein anteeksi antamus**. Ei, näet, se riitä, että puhutaan ainoastaan synnistä ja Jumalan vihasta ja peljätetään ihmisiä. Vaikka onkin tarpeellista sillä alkaa, että synti tiedettäisiin ja tunnettaisiin, joten myöskin ihminen pakotettaisiin anomaan armoa, niin ei tule kuitenkaan siihen pysähtyä, sillä muutoinhan ei olisi mitään Kristusta eikä autuutta, vaan pelkkä kuolema ja helvetti. Kristuksen pettäjäkin, Juudas, aloitti kyllä ankarasti paran-

nuksen ensimmäisen osan, nimittäin katumuksen ja synteinsä tuntemisen, vieläpä oikein liiankin ankarasti, koska sitä ei mitään lohdutusta seurannut, niin ettei hän voinut sitä kantaa, vaan syöksyi paikalla turmioon ja ijan-kaikkiseen kuolemaan, samoin kuin kuningas Saulikin ja monet muut ovat tehneet. Mutta tämä ei vielä ole oikea ja täydellinen Kristuksen tahdon mukainen parannuksen saarna. Tähänkin asiaan, näet, perkele mielellään sekoittaa itsensä saarnaten sitä innokkaasti, vaikka ei hänellä siihen käskyä ole. Ainapa hän tahtoo Jumalan nimeä ja sanaa käyttää, mutta ainoastaan pettääkseen ja vahingoittaakseen, ja hän kääntää kummankin asian nurinpäin, lohduttaa, missä ei lohduttaman pitäisi, tai sitten yksistään peljättää ja epäilykseen saattaa.

Mutta Herran Kristuksen tarkoituksena ei ole tällä tavalla saarnauttaa parannusta, että omattunnot jätettäisiin pelon valtaan jäämään, vaan että niitä, jotka jo tuntevat syntinsä ja ovat sydämestään katuvat, jälleen lohdutettaisiin ja vivoitettaisiin. Sen vuoksi liittää hän heti tähän toisenkin kohdan käskien saarnata ei ainoastaan parannusta vaan myöskin syntein anteeksi antamista; tämä nyt sitten on, kuten Kristus sanoo, **saarnata hänen nimeensä**.

Jos nyt siis sinun omatuntosi parannuksen saarnasta, olipa se sitten sydämmessäsä vaikutuksensa tehnyt suullisen sanan tahi muun kautta, on peljästynt, niin tulee sinun tietää, että sinun on myöskin toista osaa kuuleminen ja käsittäminen, jonka Kristus on käsenyt sinulle julistaa. Vaikka nimittäin sinä oletkin ansainnut ijankaikkisen vihan ja olet vikapää helvetin tuleen, ei Jumala kuitenkaan pohjattomassa hyvyydessään ja laupeudessaan tahdo jättää sinua kadotukseesi ja turmioosi, vaan antaa syntisi anteeksi, joten hänen vihansa ja sinun kirouksesi otetaan sinulta pois.

Tämä on evankeliumin lohdullinen saarna, jota ei ihminen itsestään voi ymmärtää,

niinkuin hän itsestään ymmärtää luontoon jo alusta pitäen painuneen lain saarnan, kun se sydämeen sattuu, vaan on erityinen ilmoitus ja Kristuksen oma oikea ääni.

Inhimillinen luonto ja järki ei voi kohota lain tuomion yläpuolelle, joka päättää ja sanoo: Ken on syntinen, se on Jumalan kiroama, joten kaikkein ihmisten täytyy ijankaikkisesti jäädä vihan ja kirouksen alaisiksi, ellei toista ja uutta saarnaa olisi taivaasta annettu. Itse Jumalan Pojan täytyi tämä saarna perustaa ja käskää levittää maailmaan, ja sen kautta Jumala tarjoaa armonsa ja laupeutensa kaikille, jotka tuntevat synnin ja Jumalan vihan.

Mutta jotta tätä voitaisiin käsittää ja toteuttaa pitää, täytyy tämän saarnan kulkea, kuten hän tässä sanoo, **hänen nimeensä**, se on: ei ainoastaan hänen käskystänsä vaan myöskin sitä silmällä pitäen, että synnit hänen tähtensä ja hänen ansiostaan annetaan meille anteeksi. Meidän täytyy siis tunnustaa, etten minä eikä kukaan ihminen, Kristus tästä erotettuna, ole sellaista aikaan saanut eikä ansainnut, eikä myöskään milloinkaan voi ansaita. Kuinka voisinkaan minä sellaista ansaita, koska jo minä, kaikki elämäni ja mitä tehnyt olen, on edellisen saarnan mukaan kirottua Jumalan edessä?

Mutta ennen kuin minä pääsen vapaaksi Jumalan vihan alta, saan armon ja syntini anteeksi, niin täytyy jonkun se häneltä ansaita. Eihän Jumala voi olla lempeä ja armollinen synnille eikä poistaa rangaistustaan ja vihaansa, ellei siitä maksu suoriteta ja täysi sen edestä tehdä. Nyt ei ole kukaan ei yksikään taivaan enkelikään voinut korjata sitä parantamatonta vahinkoa ja sovittaa Jumalan ijankaikkista vihaa, jonka synnillämme olemme ansainneet, paitsi tuo ijankaikkinen persoona, Jumalan Poika, siten, että astui meidän sijamme, otti syntimme päällensä ja vastasi niistä kuin omistaan.

Tämän on kuolemallaan ja verellään tehnyt meidän rakas Herramme Kristus, ainoa Vapahtajamme ja välimiehemme Jumalan edessä, kun rupesi meidän edestämme uhriksi ja jumalallisella ja ijankaikkisella puhtaudellaan, viattomuudellaan ja vanhurskaudellaan voitti, jopa kokonaan hukutti ja nielikin kaiken synnin ja vihan, joka hänen meidän tähtemme täytyi kantaa, suorittaen kaiken niin kalliisti, että Jumalan nyt täytyy tyydytettynä sanoa: Ketä hän tällä auttaa, sen pitää autettu oleman. Kristuskin sanoo Joh. 6: 40 tämmöisestä isänsä tahdosta: **Tämä on sen tahto, joka minun lähetti, että jokainen kuin näkee Pojan ja uskoo hänen päällensä, hänellä pitää ijankaikkinen elämä oleman**, ja Matt. 28: 18: **Minulle on annettu kaikki voima taivaassa ja maan päällä**, sekä Joh. 17: 1, 2 sanoo hän rukouksessaan: **Isä, hetki tuli, kirkaasta sinun poikas, että sinun poikas kirkaistais myös sinun. Niinkuin sinä annoit hänelle vallan kaiken lihan päälle, anta ijankaikkisen elämän kaikille kuin sinä hänelle annoit.**

Tämän on hän nyt täyttänyt ei ainoastaan itse teossa, vaan hän teki ja toimitti sen myöskin sitä varten, että sitä saarnattaisiin ja meille julistettaisiin, sillä emmehän siitä muuten mitään tietäisi emmekä hyötyisi. Siis on se meidän puolestamme kokonaan ansaitematonta ja annetaan meille ihan ilmaiseksi ainoastaan sulasta armosta, ja vieläpä juuri siinä tarkoituksessa, että olisimme vakuutetut tällaisesta armosta emmekä siitä tarvitsisi epäillä. Täytyisihän, näet, meidän jäädä ijankaikkiseen epäilykseen, jos pitäisimme silmällä omaa ansioitamme ja omaa kelvollisuuttamme tavoittelisimme, kunnes muka olisimme niin paljon saaneet tehdyksi, että Jumala siihen katsoisi ja sen vuoksi armollinen olisi. Mutta nyt käskää Kristus saarnata syntein anteeksi saamista **omaa nimeensä**, jotta tietäisin, että se mi-

nulle totisesti juuri siitä syystä lahjoitetaan, koska **hän** on sen minulle ansainnut ja minun hyväkseni tehnyt (eihän hänen itse puolestaan sitä tarvinnut tehdä) sekä myös minulle sanan kautta sitä ilmoittaa ja jakaa.

Jotta minä ja itse kukin puolestansa saisi sillä itseänsä lohduttaa sekä ettei kenelläkään olisi syytä murehtia ja huolehtia, tokko hänkin uskaltaisi ottaa vastaan näin suurta armoa, (onhan nimittäin, ihmissydän luonnostaan epäilevä ja väittää itseksensä: Niinpä niinkin, sen kyllä uskon, että Jumala on muutamia suuria ihmisiä kuten P. Pietarin, Paavalin y. m. siihen valinnut, mutta kuka tietää, olenko minäkin yksi niistä, joille hän sellaisen armon suo. Ehkä en olekkaan siihen nähty hyväksi) niin tahtoo Kristus ja käskää täten, ettei tätä tule saarnata missään loukossa eikä muutamille erityisille ainoastaan, eipä edes yksistään juutalaisillekaan tai muutamille harvoille kansoille, vaan se pitää julistettaman koko suurelle maailmalle tai kuten hän sanoo: **kaikkissa kansoissa**, vieläpä, kuten hän Mark. 16: 15 sanoo: **kaikille luoduillekin**.

Meidän tulee siis tietää, ettei yksikään ainoa ole tässä erotettu eikä suljettu pois, joka sen vaan ottaa vastaan eikä itse tahdo itseänsä siitä sulkea pois. Samoin kuin parannuksen saarnan tulee olla yhteinen ja koskea kaikkia ihmisiä, että kaikki syntinsä tuntoon tulisivat, samoin olkoon myös tämä anteeksi antamuksen saarna yhteinen ja kaikki ottakoon sen vastaan, sillä kaikki ihmiset ovat sitä alusta alkaen tarvinneet ja tarvitsevat vieläkin hamaan maailman loppuun asti. Miksikä muutoin tarjottaisiin ja saarnattaisiin syntein anteeksi antamusta kaikille, ellei kaikilla syntejä olisi? Ei muun vuoksi, kuin että totena pysyisi, mitä P. Paavali Room. 11: 32 sanoo: **Jumala on kaikki epäuskon ala sulkenut, että hän kaikkia armahtaisi**.

Tästä syystä kuuluu tähän saarnaan myöskin usko, että minä varmasti ja epäilemättömästi sen vahvana pitäisin, että minulle Herran Kristuksen tähden lahjoitetaan syntein anteeksi antamus ja että minä nyt hänen kauttansa olen lunastettu Jumalan hirmuisesta vihasta ja ijankaikkisesta kuolemasta. Jumala siis tahtookin minun uskomaan tätä saarnaa, etten ylönkatsoisi enkä työntäisi luotani Kristuksen tarittua armoa enkä soimaisi Jumalaa valhetteelijaksi sanassaan. Koska hän kerran käskää saarnata tätä sanaa kaikelle maailmalle, niin vaatii hän tällä myöskin jokaista ottamaan sen vastaan ja pitämään ja tunnustamaan jumalallisenä muuttumattomana totuutena sitä, että me Kristuksen tähden totisesti sellaista saamme. Tällaisesta uskosta älköön minua mikään estäkö eikä peljättäkö, vaikka kuinkakin kelvottomaksi itseni tuntisin, kunhan vaan sydämeni laita on sellainen, että todella kauhistun syntejäni ja haluan päästä niistä erilleni.

Samoin kuin siis tämmöistä anteeksi antamusta ei tarjota eikä saarnata minun ansiollisuuteni tähden – enhän, näet, ole mitään tehnyt enkä sen eteen työskennellyt, minkä Kristus on minulle ansainnut ja antaa julistaa – samoin en myöskään saa oman kelvottomuuteni tähden olla sitä hyväkseni käyttämättä enkä sen tähden jäädä sitä vaille, jos sitä muutoin vaan halajan.

Lopuksi laatii Kristus vielä tässä yhä suuremmaksi lohdutukseksi tämän parannuksen ja syntein anteeksi saamisen saarnan siihen tapaan, ettei sen tule olla sellainen saarna, jota pidettäisiin ainoastaan joku aika ja kerran vaan, vaan jonka pitää aina ja lakkaamatta liikkua ja olla voimassa, niin kauvan kuin Kristuksen valtakunta kestää. Kristus on siis sen asettanut alituiseksi, ijankaikkiseksi aarteeksi ja ijankaikkiseksi armoksi, joka kaikkina aikoina olisi voimallisesti vaikuttamassa. Näin ei siis syntein anteeksi antamusta tule

sovittaa yhteen silmänräpäykseen, kun synninpäästö lausutaan eikä, kuten tähän asti on paavilaisessa sokeudessa opetettu, muinaisiin ja edellisiin synteihin, aivan kuin meidän siitä ruveten pitäisi itse toimittaa niin paljon, että sittemmin olisimme kokonaan puhtaita ja synnittömiä.

Ei ole, näet, tässä elämässämme mahdollista, että voisimme elää synnillisen ja turmeltuneen lihamme ja veremme tähden kokonaan synnittä ja puutteitta, vaikka jo olisimmekin saaneet armon ja Pyhän Hengen. Tämä liha ja veri ei lakkaa ennen kun haudassa herättelemästä pahoja himoja ja haluja Jumalan käskyjä vastaan, eipä edes pyhissäkään, vaikka he kyllä armon saatuaan pidättävät ja kavahtavat itsensä synnistä ja vastustavat synnillistä halua, kuten parannus vaatii. Sentähden tarvitsevat hekin vielä joka päivä anteeksi antamusta, samoin kuin he myös joka päivä yhä säilyvän puutteenalaisuuden ja heikkouden vuoksi tekevät parannusta ja tunnustavat, että heidän elämänsä ja työnsä vielä ovat syntisiä ja ansaitsevat Jumalan vihan, ellei tätä Kristuksen tähden anneta anteeksi ja unohdeta.

Sentähden on Kristus näin perustanut maan päälle sellaisen valtakunnan, jonka nimenä tulee olla **ijankaikkinen armonvaltakunta**, ja jossa aina syntein anteeksi antamus säilyy. Se niin voimallisesti suojaa uskovaisia, että vaikka synty vielä asuu lihassa ja veressä ja sen juuret ovat niin syvässä, ettei sitä tässä elämässä voida tykkänään pois repiä, ei se kuitenkaan saa vahingoittaa vaan annetaan anteeksi eikä lueta meille. Kuitenkin tulee meidän pysyä uskossa ja joka päivä ahkeroitseman entisten pahojen halujen tukauttamista, kunnes ne kuolemassa täydellisesti hävitetään ja haudassa tämän vanhan matosäkin keralla mätänevät, että ihminen kokonaan uutena ja puhtaana nousisi ylös ijankaikkiseen elämään.

Ja vaikkapa vielä sellainenkin ihminen, joka nyt on armon osallisuudessa ja pyhä, lankee jälleen pois parannuksesta ja uskosta ja kadottaa täten anteeksi antamuksen, niin pysyy sittenkin armonvaltakunta lujana ja järkähtämättömänä, niin että siihen joka aika voidaan palata, kun siihen vaan uudestaan pyritään parannuksen ja kääntymyksen kautta. Samoin kuin aurinko joka päivä nousee eikä ainoastaan karkoita edellistä yötä vaan paistaa koko pitkäsen päivän, vaikkakin se joskus pimenee peittyen paksujen pilvien taakse, ja vaikka vielä joku sulkisi tältä valolta ovensa ja akkunansa, niin kaikesta huolimatta pysyy se kuitenkin samana aurinkona ja tulee jälleen esiin, niin sitä yhä uudestaan voidaan nähdä.

Katsos, tämä on evankeliumin oikea oppi kristillisestä parannuksesta kahteen kohtaan koottuna ja käsitettynä, nimittäin katumukseen eli totiseen synnin pelkoon ja uskoon anteeksi saamisesta Kristuksen tähden. Tästä ei ole koko paavikunnassa tähän asti mitään opetettu, eikä yleensä ole mitään osattu puhua erityisesti uskosta Kristukseen, jonka kuitenkin pitää olla pääasia tässä saarnassa; sen sijaan on ihmisiä opastettu ainoastaan omiin töihin, ja sitten julistettu synninpäästö, jos olemme oikein katuneet ja ripittäneet itsemme. Näin on Kristus kokonaan jätetty unohduksiin ja syrjään, ja tämä hänen käskemänsä saarna on kokonaan väärennetty ja pimitetty, niin ettei se ole ollut mikään parannus eikä synninpäästö **hänen nimessään**, vaan meidän nimessämme ja meidän katumus-, rippi-, ja hyvitystyömme ansion tähden. Tämä on Kristuksen uskon ja tuntemisen väkivaltaista polkemista, vieläpä hävittämistäkin sekä lohdutuksen riistämistä murheellisilta omiltatunnoilta. Juuri tällaisella synninpäästöllä johdetaan ihminen liukkaalle jälle kiemurtelemaan ja turmeltuun epäilyksessä, koska he eivät ennen voi olla varmoja syntein anteeksi saamisesta, kuin

ovat itse suorittamallaan ja pakollisella katumuksella ja ripillä kylläksi itseään kiusanneet ja rääkänneet.

Sentähden on paavi ja hänen joukkonsa tämän ainoan opinkohdan tähden vallan suunniltaan vääristelemällä ja turmelemalla kristillisen parannuksen ja syntein anteeksi saamisen opin kyllä täysin ansainneet ja vielä joka päivä paljota enemmän ansaitsevat, että kaikki kristityt heidät kiroavat helvetin syvyyteen, koska eivät vielääkään tahdo tehdä parannusta noista kaikista erehdyksistään ja viettelemisistään, jotka itsekin täytyy tunnustaa, vaan herjaavat tiettyä totuutta ja raivoavat sitä vastaan. Samoin Paavali Gal. 1: 9 ki-roo kaikkia, jotka toisin evankeliumia opettavat.

Tässä tulisi meidän myöskin puhua ripistä, jota me pidämme ja kiitämme hyödyllisenä ja terveellisenä asiana. Vaikka, näet, tarkalleen sanoen tämä ei olekkaan osa parannuksesta eikä liioin tarpeellinen eikä käsketty, on siitä kuitenkin hyötyä synninpäästön saamiseen, joka taasen ei mitään muuta ole kuin saarna ja julistus syntein anteeksi saamisesta, jota Kristus tässä kääsee saarnaamaan ja kuulemaan. Mutta koska on tarpeellista säilyttää tällainen saarna seurakunnassa, niin tulee säilyttää synninpäästökin, sillä tässä ei ole mitään muuta erotusta, kuin että sana, jota muutoin evankeliumin saarnassa kaikille yhteisesti ja kullekin erittäin julistetaan, se lausutaan synninpäästössä erityisesti yhdelle tai useammalle, jotka sitä pyytävät. Näin on Kristuskin säätänyt, että saarna syntein anteeksi saamisesta liikkukoon ja kaikukoon kaikkialla ja kaikkina aikoina, ei ainoastaan yleisesti koko joukolle vaan myöskin yksityisille henkilöille, missä sellaisia ihmisiä on, jotka sitä tarvitsevat, kuten hän seuraavan sunnuntain evankeliumissa sanoo: **Joille te synnit anteeksi annatte, niille ne anteeksi annetaan.**

Emme siis opeta ripistä sitä, mitä paavin jumaluus-oppineet, että nimittäin täytyy luetella syntinsä, jota paavilaiset yksinomaan rippiksi sanovat, tai että sen kautta saataisiin anteeksi antamus ja ansaittaisiin synnin päästö, kuten he sanovat: Sinun katumuksesi ja rippisi tähden päästän minä sinut synneistäsi. Vaan rippiä tulee käyttää evankeliumin lohdutuksen kuulemiseksi, jotta siitä usko syntein anteeksi saamisesta heräisi ja vahvistuisi, joka on parannuksen oikea pääasia. Senvuoksi älköön rippiksi sitä sanottako, että paavilaisten tavalla tehdään pitkä luettelo synneistä, vaan että pyydetään synninpäästöä. Sillä synninpäästöä pyytämällä olemme jo kylläksi itseämme rippittäneet, koska näin olemme itseämme vianalaisiksi ja syntisiksi tunnustaneet, älköönkään ketään vaadittako eikä velvoitettako nimenomaan luettelemaan useita tai muutamia syntejä, ellei hän itse tahdo muutamia mainita, jotka hänen omaatuntoansa erityisesti rasittavat ja joihin erityisesti tarvitsee ohjausta, neuvoa tai lohdutusta, kuten sitä semmoista nuoret kokemattomat ihmiset ja toisetkin usein tarvitsevat.

Sen vuoksi me kiitämme ja pysytämme ripin ei sen itsensä vuoksi vaan synninpäästön tähden. Siinä on ripin kallein aarre, että siinä kuulet julistettavan ne sanat, jotka Kristus on käskenyt saarnata sinulle ja kaikelle maailmalle omassa nimessään, niin että, vaikka et niitä ripissä kuulisikaan, kuulet sinä kuitenkin muutoin joka päivä evankeliumia, joka juuri on synninpäästön sana. Eihän saarnaaminen syntein anteeksi antamisesta muuta ole kuin synneistä päästämistä ja kirvoittamista, joka tapahtuu myöskin kasteessa ja alttarin sakramentissa, jotka sitä varten ovat asetetutkin, että ne synninpäästöä meille osoittaisivat ja vakuuttaisivat. Kasteen saaminen ja sakramentin nauttiminen onkin siis synninpäästö, jossa kullekin erityisesti Kristuksen nimessä ja hä-

nen käskystä sanotaan ja julistetaan anteeksi antamus. Tämä tulee sinun kuulla, missä ja kuinka usein sitä tarvinnetkin; ota se vastaan ja usko, kuin olisit sen itse Kristukselta kuulut. Koska se ei ole meidän synninpäästömme, vaan Kristuksen käsky ja sana, niin on se aivan yhtä hyvä ja voimallinen, kuin olisit sen kuullut hänen omasta suustaan.

Siis, näet, että kaikki, mitä kristillisestä parannuksesta Raamatussa opetetaan, sulkeutuu näihin kahteen kohtaan: **katumukseen** eli Jumalan vihan pelkoon synteimme tähden, ja toiselta puolen myös **uskoon**, että syntimme annetaan anteeksi Kristuksen tähden. Ei nimittäin ole määrätty saarnattavaksi muuta kuin kahdenlaista sanaa, nimittäin **lakia**, joka näyttää meille syntimme ja Jumalan tuomion, ja **evankeliumia**, joka osoittaa meitä Kristukseen näyttäen hänessä Jumalan armon ja laupeuden. Koko parannus on lyhyesti sanottuna siinä, mitä Raamattu toisin sanoin lausuu Ps. 147: 11 ja muualla: **Herralte kelpaavat ne, jotka häntä pelkäävät, ja jotka hänen laupeutensa uskaltavat.** Onhan tässäkin mainittu nuo kaksi kohtaa: **Jumalan pelko**, joka tulee synteimme tuntemisesta, ja **armoos uskaltaminen**, joka lupauksissa Kristuksesta meille esitetään.

Mitä taasen paavilaiset puhuvat täydentekemisistään, sitä ei, kuten edellä on sanottu, pidä ollenkaan kärsittämän. Mitä ennen muinoin sanottiin täydentekemiseksi, josta vieläkin saamme vanhojen opettajien teoksista lukea, ei ole ollut mitään muuta kuin ulkonaisista, julkista rangaistusta niille, jotka julkisiin

pahantekoihin olivat vikapää, kuten esimerkiksi joku varas tai murhaaja oikeuden edessä maksaa rikoksensa hirsipuussa tai muulla teollituksella. Tästä ei opeta Raamattu mitään missään paikassa, eikä se myöskään mitään vaikuta syntein anteeksi saamiseen. Se olkoon, kuten olen sanonut, lakimiesten huostaan uskottuna niinkuin muutkin maalliset asiat. Että he taasen sanovat Jumalan rankaisevan välistä niitakin syntejä, jotka on jo annettu anteeksi, ajallisilla vaivoilla ja vitsauksilla, se on kyllä totta; mutta eihän se ole mitään syntien edessä tapahtuvaa täydentekemistä tai lunastusta niistä eikä mikään ansio niiden anteeksi saamiseen, vaan Jumalan isällinen vitsa, joka meitä parannukseen kehoittaa.

Vaikka tahdottaisiinkin säilyttää sana täydentekeminen ja sillä tarkoitettaisiin sitä, että Kristus on meidän synteimme edestä täyden tehnyt, on se kuitenkin liian heikkoa ja puutteellista puhetta Kristuksen armosta. Kristuksen kärsiminen ei ole näin saanut oikeata kunniaansa, sillä hänelle täytyy tulla se korkeampi kunnia, ettei hän ole ainoastaan puolestamme täyden suorittanut synteimme edestä, vaan myöskin vapahtanut meidät kuoleman, perkeleen ja helvetin vallasta, samalla kuin hän on pannut voimaan ijankaikkisen armonvaltakunnan ja jokapäiväisen syntein anteeksi saamisen meihin jääneistäkin synneistä, joten hän on meille tullut, kuten P. Paavali 1 Kor. 1: 30 sanoo **ijankaikkiseksi lunastukseksi ja pyhitykseksi**, josta olemme ennen enemmän puhuneet. Amen.